

Hồi Thứ Bảy Mười

CHẾT MẠNG

T hái Thông trợn mắt hét:

– Còn ai vào đó?

Bích Linh Ma Ảnh cười lạnh lùng:

– Chính ta mượn tay Thái Trí giết Trịnh Kiếm Hồng, việc gần xong thì sư huynh ta là Bích Linh lão tăng xuất hiện giải vây cho Thái Trí và Trịnh Kiếm Hồng thoát chết.

Ta giận quá, bất thần đánh vào mình Thái Trí một chưởng chính là lúc các người đến.

Thái Huệ chen vào hỏi:

– Rồi người vác Trịnh Kiếm Hồng chạy đi phải không?

– không!

– Tại sao?

– Nó là kẻ thù của ta.

– Vậy ai giả làm Thái Trí vác Trịnh Kiếm Hồng thoát thân lúc ấy?

– Sư huynh của ta.

Thái Thông hét:

– Im mồm! Ta thề rửa thù cho Thái Trí hôm nay.

Lời dứt, thân Thái Thông như con chốt xoáy thẳng vào người Bích Linh Ma Ảnh.

Đối phương hai tay đưa ra.

Bùng!

Thân ảnh Thái Thông bị đẩy ngược dội ra hơn mười trượng.

Tám người chưởng môn đứng bên ngoài thấy thế, đều cử chưởng đưa lên kinh phong cuốn ào ào như thác đổ.

Ầm! Ầm!

Tám người chưởng môn bị Bích Linh Ma Ảnh đánh bạt ra hơn mười trượng.

Ai nấy cũng đều tức tối, la hét inh trời vỡ đất, quay chưởng ra tấn công.

Đột nhiên, một tiếng hét chói chói vang lên:

– Có ta đây!

Một bóng đen nhỏ phá không xẹt xuống trước mặt Bích Linh Ma Ảnh.

Chẳng riêng gì lão Ma Ảnh mà luôn cả Cửu Đại Môn phái cũng như Phong Lưu Giáo Chủ, Lý Minh Châu đều kinh dị đồng kêu lên:

– Ánh sáng! Trịnh Kiếm Hồng!

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt nhìn Bích Linh Ma Ảnh hét:

– Tên Ma đầu kia, người tưởng ta chết rồi phải không?

Bích Linh Ma Ảnh lui ra một bước, hét:

– Mà y chui lỗ nào lên hả?

Trịnh Kiếm Hồng hét:

– Người cầu nguyện đi rồi ta siêu độ cho.

– Mà y dám?

– Tại sao không?

Nhóm người Cửu Đại Môn phái đều thất sắc, vì lúc này có thêm Trịnh Kiếm Hồng, thế cuộc thay đổi chưa biết ra sao?

Nhất là Thái Thông, lão vừa thấy mặt Trịnh Kiếm Hồng, mặt lão hằm hừ lướt tới toan ra tay.

Liệt Dương Dao Trưởng thấy thế, liền nắm tay giữ lại.

Trịnh Kiếm Hồng quét mắt xem sơ qua tình hình rồi nói:

– Xin chư vị Cửu Đại Môn phái đứng qua một bên, tôi trừ xong tên ma đầu này rồi sẽ tính với chư vị sau.

Dứt lời, chàng hét to lên một tiếng, song chưởng đưa ra, xẹt đánh vào người Bích Linh Ma Ảnh.

Ầm!

Thân ảnh lão ma đầu bị đẩy bật xa hơn mười trượng.

Lão cả kinh, không hiểu Trịnh Kiếm Hồng mới vắng mấy ngày sao lại có công lực của người trăm năm tu luyện.

Cửu Đại Môn phái cũng như Phong Lưu Giáo Chủ, Lý Minh Châu đều sửng sốt.

Bích Linh Ma Ảnh không dám khinh thường, mắt ngó Trịnh Kiếm Hồng đăm đăm.

Đột nhiên lão hét to lên:

– Chết cho ta!

Hai đạo kinh phong cuốn ép với tất cả công lực thượng thừa của lão, quyết một sống một còn với chiêu này.

Không ngờ Trịnh Kiếm Hồng khẽ lắc tay một cái, song chưởng của lão bị phá vỡ ngay.

Bích Linh Ma Ảnh tối cả mặt.

Ngay lúc đó, Trịnh Kiếm Hồng đánh ra chiêu “Phong Lôi Đoạn Mệnh”.

Véo!

Đồng thời thân ảnh chàng vụt đột nhiên biến mất.

– Ánh sáng!

Mọi người kinh dị, đến đối tượng mình trông lầm.

Bích Linh Ma Ảnh chỉ la lên một tiếng sợ hãi, thối lui chưa kịp, thì miệng ới ra búng máu.

Xà!

Trịnh Kiếm Hồng lại đột ngột xuất hiện sát bên mình Bích Linh Ma Ảnh.

Lại một phen làm mọi người sửng sốt.

Bích Linh Ma Ảnh xám mặt, tung người vọt chạy.

Trịnh Kiếm Hồng hét:

– Chạy đi đâu?

Vù!

Một đạo kinh phong từ miệng chàng bắn ra nhanh như chớp.

Bùng!

Một tiếng nổ kinh hồn, lửa bốc cháy ngụt trời.

Cửu Đại Môn phái đồng kinh la:

– Hỏa Âm Lôi!

Chữ “Lôi” chưa thốt ra miệng, thì nghe một tiếng rú thê thảm.

– Chết ta!...

Bích Linh Ma Ảnh chỉ còn là một cây lửa.

Trịnh Kiếm Hồng ngửa mặt lên trời cười:

– Há há há! Một đời ma đầu ngang dọc giờ như cây đuốc.

Đang lúc, Lý Minh Châu chạy lại nắm tay Trịnh Kiếm Hồng, ghen ngào không nói được tiếng nào.

Phong Lưu Giáo Chủ nhìn vào mặt chàng nói:

– Thiếu hiệp tài nghệ tuyệt chúng, quả xứng đáng làm “Võ Lâm Tôn Chủ”.

Trịnh Kiếm Hồng quay lại nói:

– Giáo Chủ quá khen rồi!

– Tôn Chủ đừng khiêm nhường.

Bất giác Trịnh Kiếm Hồng thở dài nói:

– Diệt được Bích Linh Ma Ảnh êm được một nỗi. Còn một nỗi nữa...

Nói tới đây, chàng hướng mắt về Cửu Đại Môn phái.

– Ô! Họ đi đâu rồi?

Phong Lưu Giáo Chủ, Lý Minh Châu cùng quay lại không thấy ai cả.

Bà mỉm cười nói:

– Chắc họ rút về rồi.

Lý Minh Châu nắm tay chàng giật mạnh:

– Hồng huynh! Ta đi thôi.

Phong Lưu Giáo Chủ nói:

– Ta cũng phải đi.

Dứt lời, bà phóng mình lẩn vào rừng sâu.

Còn lại một mình Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng, nàng nói:

– Anh Trịnh Kiếm Hồng, sóng gió đã qua, chúng ta có quyền nghĩ đến tương lai chứ?

Bất giác Trịnh Kiếm Hồng thở dài:

– Em Châu! Anh còn một nỗi khổ tâm...

– Em biết rồi!

– Em biết cái gì?

– Chị Đỗ Thu Linh!

Trịnh Kiếm Hồng khẽ gật đầu.

Lý Minh Châu nói:

– Chúng em sẽ về cùng chung sống với anh. Anh nghĩ sao?

Trịnh Kiếm Hồng không nói, đầu cúi xuống nghĩ ngợi.

Thình lình chàng ngẩng lên:

– Em Châu!

– Hồng huynh!...

Hết

Việt Kiếm © 1997 – 2006